

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha. ....</i>	2
---	---

Toto je kapitola z 6. a poslední knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>, seznam kapitol 6. knihy je [tady](#).

Jestli se vám **#HPaMR** líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR jako audiokniha](#).

Pozn. autora: Sbohem, Terry Pratchette, 1948-2015. Vaše postavy pro mě byly inspirací a teď vidím, kolik mě toho naučily o 1. a 3. úrovni inteligence postav: že sebeuvědomění se často projevuje jako humor nebo jako dobrá znalost vlastního žánru; že vnitřní jiskra optimalizace může stejně jasně zářit i skrze postavy, o kterých je řečeno (ale ne ukázáno), že jsou nízké a hloupé; že inteligentní postavy mohou v příběhu raději zvolit jiskru dobra a světla než cynismus. Kéž bych se s Vámi mohl setkat a promluvit si s Vámi o vašich metodách. Tolik lidí Vás milovalo a jistě se našel alespoň jeden člověk, ochotný rozbořit základy reality, aby Vás přivedl zpět; ale Váš mozek už je mrtvý a nebyl zchlazen, a tak Váš příběh skončil.

Ani kdyby měly hvězdy zemřít,

*naše hříchy nelze odčinit.
Žádnou smrt nezapomeneme
i když už zajde i poslední slunce.
Pak v chladné a tiché černotě,
až světlo a hmota skončí,
si dopřejeme poslední ohlédnutí
a přípitek na ztracené přátele.*

Seděl v jedné z kanceláří nedaleko té, kde zasedala nedávná zástupkyně ředitele. Jeho slzy vyschly už před několika hodinami. Teď už zbývalo jen čekat, co s ním bude, když je teď jako sirotek svěřencem Bradavic a jeho život a štěstí leží v rukou nepřátel jeho rodiny. Byl do této místnosti povolán a přišel, protože nemohl nic jiného dělat a neměl kam jinam jít. Vincent a Gregory s ním nebyli, jejich matky je narychlo povolaly na pohřby jejich otců. Možná mohl jet s nimi, ale nedokázal se k tomu přimět. Nebyl by tam schopen hrát roli Malfoye. Pocit prázdnoty, který ho naplňoval, byl tak hluboký, že neponechával prostor ani pro předstíranou zdvořilost.

Všichni byli mrtví.

Jeho otec byl mrtvý, jeho kmotr pan MacNair také, a náhradní kmotr pan Avery také. Dokonce i Sirius Black, bratranec jeho matky, nějak dokázal zemřít a poslední členka rodu Blacků nebyla žádnému Malfoyi přítelem.

Všichni byli mrtví.

Někdo zaklepal na dveře kanceláře, a i když neodpovídal, dveře se otevřely a objevil se –

„Jdi pryč,“ řekl Draco Malfoy Chlapci-který-přežil. Nedokázal ale do těch slov vložit žádnou sílu.

„Hned půjdu,“ řekl Harry Potter, když vstoupil do místnosti. „Ale je potřeba jedno rozhodnutí, které můžeš udělat jen ty.“

Draco otočil hlavu ke zdi, protože jen pohled na Harryho Pottera mu bral víc energie, než kolik mu zbývalo.

„Musíš rozhodnout,“ řekl Harry, „kým odteď bude Draco Malfoy. Nemyslím to nijak zlověstně. Ať se stane cokoli, stejně z tebe vyroste bohatý dědic nejstaršího a vznešeného rodu. Teď jde spíš o to,“ Harryho hlas se teď chvěl, „že je tu strašná pravda, kterou neznáš, a já si pořád myslím, že kdybys ji znal, řekl bys mi, že už nemám být tvým přítelem. Ale já bych tvým přítelem chtěl dál být. Ale že bych – že bych ti to nikdy neřekl – a navždycky musel lhát, abych tvým přítelem mohl dál být – to nemůžu. To by taky bylo špatně. Už... už nechci, nechci s tebou *manipulovat*. Už jsem tě tím zranil až dost.“

Tak se přestaň snažit být mi přítelem, stejně ti to nejde. Ta slova vstoupila do Dracova vědomí, ale jeho ústy byla zamítnuta. Kvůli hrám, které Harry s jejich přátelstvím hrál, kvůli lžím a manipulacím měl pocit, že Harryho už z větší části ztratil, a přesto pomyslení na to, že ve Zmijozelu zůstane sám, možná i bez Vincenta a Gregoryho, pokud jejich matky vypoví dohodu... Draco to tak nechtěl, nechtěl se vrátit do Zmijozelu a dožít svůj život jen mezi lidmi, kteří souhlasili s tím, že budou zařazeni do zmijozelské koleje. Sotva si zachovával dost rozumu na to, aby si uvědomoval, kolik jeho přátel se přátelí i s Harrym, že Padma je Havraspár a dokonce i Theodore je poručík Chaosu. Z rodu Malfoyů teď zbývala jen tradice, a ta tradice říkala, že není

úplně chytré říkat vítězi války, aby šel pryč a přestal se snažit s vámi přátelit.

„Dobře,“ řekl Draco prázdně. „Řekni mi to.“

„Přesně to se chystám udělat,“ řekl Harry. „A až odejdu, přijde ředitelka a tuhle půlhodinu tvých vzpomínek uzavře pod pečeti. Ale ještě předtím už budeš znát celou pravdu a budeš se moci rozhodnout, jestli se mnou ještě chceš mít něco společného.“ Harrymu se třásl hlas. „Hm. Podle záznamů, které jsem si pročítal, než jsem sem přišel, ten příběh celý začal v roce 1926 narozením kouzelníka dvojí krve jménem Tom Morfin Riddle. Jeho matka zemřela při porodu a tak vyrostl v mudlovském sirotčinci, dokud mu profesor Brumbál nepřinesl dopis do Bradavic...“

Chlapec-který-přežil dál mluvil, a jeho slova bořila zbytky Dracovy mysli jako trosky domů.

Temný pán byl míšenec. Ani na zlomek vteřiny nevěřil v čistotu krve.

Tom Riddle lorda Voldemorta vymyslel jako špatný vtíp.

Smrtijedi měli s Davidem Monroem prohrát, aby se Monroe mohl ujmout vlády.

Když tohle Tom Riddle vzdal, začal si na Voldemorta hrát, místo aby se snažil zvítězit, protože se mu líbilo šéfovat Smrtijedům.

Voldemort mě využil, aby na otce hodil pokus mě zavraždit, a pak mě znovu využil, abych šel po Kameni mudrců. Draco si tuhle část nepamatoval, ale už mu řekli, že ho spolu s profesorkou Prýtovovou použili jako pěšáka a že proti němu

nebudou vznesena žádná obvinění.

A pak přišla ta skutečná hrůza.

„Ty –“ zašeptal Draco Malfoy. „Ty –“

„To já jsem včera v noci zabil tvého otce a všechny ostatní Smrtijedy. Měli za úkol na mě pálit, kdybych cokoli dělal, takže jsem je musel zabít, abych vůbec měl šanci vypořádat se s Voldemortem, který ohrožoval celý svět.“ Hlas Harryho Pottera byl napjatý. „Na tebe, Theodora, Vincenta a Gregoryho jsem nemyslel, ale kdybych na vás pomyslel, udělal bych to stejně. Že pan Bílý je Lucius jsem si uvědomil až potom, ale kdybych si to uvědomil včas, stejně bych neriskoval tím, že bych ho nechal naživu – co kdyby uměl kouzlit bez hůlky. Už dlouho předtím mě napadlo, že by bylo z politického hlediska docela výhodné, kdyby všichni Smrtijedi náhle zemřeli. Odjakživa jsem byl toho názoru, že Smrtijedi jsou hrozní lidé – mnohem silněji, než jsem ti od prvního dne, kdy jsme se potkali, vůbec dal najevo. Ale na druhou stranu, kdyby tam tvůj otec nebyl a já měl tlačítko, které by ho zabilo na dálku, nestiskl bych ho – ani z těch politických důvodů. Jak se teď cítím kvůli tomu, co jsem udělal, a jestli mám výčitky svědomí... no, jedna moje část v hrůze křičí, že jsem vůbec někoho zabil. A jiná část říká, že z morálního hlediska se Smrtijedi vzdali života v den, kdy se upsali Voldemortovi. Mířili na mě hůlkami a tak dále a tak dále. Ale z toho, co jsem ti udělal, znovu, jsem znechucený. Mám pocit,“ Harrymu Potterovi se trochu zachvěl hlas, „že ti pořád dokola ubližuju vším, co dělám, a že přes všechny mé *dobré úmysly* jsi z toho, že jsi byl se mnou, vždycky jenom o něco přišel, takže jestli mi řekneš, abych se po tomhle od Draca Malfoye držel dál, tak to udělám. Ale jestli chceš, abych se tentokrát snažil být tvým přítelem doopravdy, aniž bych tě zkoušel dál manipulovat, aniž bych tě nějak

využíval nebo riskoval, že ti zase ublížím, pak to tak bude, přísahám, že to tak bude.“

Příští lord Malfoy před svým nepřítelem otevřeně plakal, dekorum a klid ho opustily, protože už neměl nikoho, kvůli komu by je měl udržovat.

Lež.

Lež.

Všechno byla lež, jedna lež na druhé, lži a lži, lži lži lži -

„Ty bys měl zemřít,“ vyrazil ze sebe Draco. „Měl bys zemřít za to, že jsi mi zabil otce.“ Ta slova ho naplnila ještě větší prázdnotou, ale musel je vyslovit.

Harry Potter jen zavrtěl hlavou. „A když to nepřípadá v úvahu?“

„Mělo by tě to *bolet*.“

Harry jen znovu zavrtěl hlavou.

Chlapec-který-přežil naléhal na lorda Malfoye, aby se rozhodl.

Lord Malfoy se rozhodnout odmítl. Nedokázal to říct, nedokázal se přinutit říct ani to. Nechtěl, aby ho vítěz války a jejich společní přátelé opustili, ale ani nehodlal dát Harrymu rozhřešení, po kterém toužil.

Draco Malfoy tedy odmítl odpovědět a pak čas vzpomínek tohoto jeho já skončil.

Seděl v jedné z kanceláří nedaleko té, kde zasedala nedávná zástupkyně ředitele. Jeho slzy vyschly už před několika hodinami. Teď už zbývalo jen čekat, co s ním bude, když je teď jako sirotek svěřencem Bradavic a jeho život a štěstí leží v rukou nepřátel jeho rodiny. Byl do této místnosti povolán a přišel, protože nemohl nic jiného dělat a neměl kam jít. Vincent a Gregory s ním nebyli, jejich matky je narychlo povolaly na pohřby jejich otců. Možná mohl jet s nimi, ale nedokázal se k tomu přimět. Nebyl by tam schopen hrát roli Malfoye. Pocit prázdnoty, který ho naplňoval, byl tak hluboký, že neponechával prostor ani pro lži.

Všichni byli mrtví.

Všichni byli mrtví a celé to od začátku bylo marné.

Ozvalo se zaklepaní na dveře kanceláře. Ty se pak po zdvořilé pauze otevřely a objevila se ředitelka McGonagallová, oblečená stejně jako v časech, kdy byla profesorkou. „Pane Malfoyi?“ zeptala se vítězná nepřítelkyně jeho rodiny. „Pojďte prosím se mnou.“

Draco se bezmyšlenkovitě zvedl a následoval ji z kanceláře. Když vedle ní uviděl čekat Harryho Pottera, trochu se zarazil, ale pak to v mysli jednoduše potlačil.

„Tohle je poslední věc,“ řekl Harry Potter. „Našel jsem to ve složeném pergamenu, na jehož vnější straně stálo, že je to poslední zbraň proti rodu Malfoyů, a psalo se tam, abych nečetl dál, dokud nebude celá válka viset na vlásku. Nechtěl jsem ti to předtím říct, protože mi přišlo, že by to mohlo neférově ovlivnit tvé rozhodování. Kdybys byl dobrý člověk,

který nikdy nezabíjel ani nelhal, ale musel bys udělat jedno nebo druhé, co by bylo horší?“

Draco si ho nevšímal a dál kráčel vedle ředitelky McGonagallové. Harryho smutný pohled nechal za sebou.

Přišli do ředitelčiny staré kanceláře, a ona mávnutím hůlky rozhořela letax, zelenému plameni řekla „Gringottova cestovní kancelář“ a po důrazném pohledu jeho směrem vešla.

Kvůli nedostatku jiných možností ji Draco Malfoy následoval.

Toho rána ležela v posteli a cítila se ještě ospalejší než obvykle, protože se probudila příliš brzy a slunce teprve začínalo vycházet – ačkoli přímé sluneční světlo blokovaly mrakodrapy, které na její dům vrhaly stín. Slabý náznak kocoviny jí hlodal ve spáncích a vysoušel ústa; snažila se moc nepít (i když nevěděla, proč se vůbec namáhá), ale včera se cítila... ještě sklíčenější než obvykle, jako by něco nějak ztratila. Uvažovala o stěhování – nebylo to poprvé, ani po sté – do Adelaide, do Perthu, možná do Perth Amboy, pokud by to bylo ono. Vždycky měla pocit, že by měla být někde jinde; ale ačkoli z plateb, které jí pojišťovna vyplácela, mohla pohodlně žít, luxus si dovolit nemohla. Nemohla si dovolit toulat se po světě a hledat místo, které by zaplnilo její neuspokojenou potřebu kamsi náležet. V televizi už viděla dost cestopisů z půjčovny, aby věděla, že k žádnému místu, které jí videorekordér ukázal, necítila větší pocit náležitosti než k Sydney.

Od dopravní nehody, která jí sebrala vzpomínky nejen na mrtvou rodinu, která už teď pro ni nic neznamenala, ale i na

to, jak funguje takový sporák, se cítila zmrazená, jakoby zastavená v čase. Tušila – ne, *věděla*, že ať už její srdce čeká na cokoli, ať už v sobě musí otočit jakýmkoli klíčem, aby se její život začal znovu hýbat, je to další věc, o kterou kvůli té rozjeté dodávce přišla. Přemýšlela o tom téměř každé ráno a snažila se přijít na to, co v jejím životě a myslí tak schází, schází, schází.

U jejích dveří někdo zazvonil.

Zasténala a otočila hlavu, aby se podívala na LED budík na nočním stolku. Bylo 6:31 a na displeji svítilo AM. *To jako vážně?* No, tak to ten idiot může počkat, než se pěkně svým tempem vypotácí z postele.

Skutečně z postele vstala, zvonku, který se znovu ozýval, si nevšímal, a šla do koupelny a pak se oblékla.

Sešla po schodech dolů a ignorovala neodbytný pocit, že by u ní doma měl dveře otvírat někdo jiný. „Kdo je tam?“ zavolala na zavřené dveře; dveře měly kukátko, ale bylo zamížené.

„Jste Nancy Mansonová?“ ozval se ženský hlas se skotským přízvukem.

„Ano,“ řekla opatrně.

„*Eunoe*,“ ozval se skotský hlas a Nancy v šoku uskočila, když ze dveří vyšlehlo světlo, který ji *zasáhlo* a...

Nancy se zakymácela a přiložila si ruku na čelo. Záblesky světla, které jen tak procházejí dveřmi a zasahují lidi, to bylo... to bylo... to nebylo nijak zvlášť překvapivé...

„Mohla byste nám prosím otevřít?“ ozval se skotský ženský hlas. „Válka skončila a vaše vzpomínky by se měly brzy vrátit. Je tu někdo, kdo by vás měl vidět.“

Moje vzpomínky -

Nancy už teď měla pocit, že má hlavu nacpanou, jako by se jí z mozku chtělo začít něco klubat, ale podařilo se jí natáhnout ruku a otevřít dveře.

Před ní stála žena oblečená jako (*úplně normální*) čarodějka, v černém hábitu a vysokém špičatém klobouku -

- a vedle ní stál chlapec s krátkými vlasy, které byly tak blond, až byly skoro bílé, oblečený v (*naprosto normálním*) tmavém hábitu se zeleným lemem, a zíral na ni s pokleslou čelistí a s doširoka rozevřenými očima, které se začínaly plnit slzami.

Zeleně lemované roucho a bílé blond vlasy...

V její paměti se pohnulo něco hřejivého. Cítila, jak jí srdce stoupá až do krku, když si uvědomila, že to, co posledních deset let hledala, má nejspíš právě teď před sebou. Někde hluboko v nitru jí kolem srdce praskal led, a kus jejího já, který se na tak dlouho zastavil, se chystal znovu rozhybat.

Chlapec se na ni díval a ústa mu bezhlesně pracovala.

V mysli se jí vybavilo tajemné jméno, které se jí vzneslo ke rtům.

„Lucius?“ zašeptala.

Pozn. autora: Dobrý začátek u četby Pratchetta je kniha **Mort.**

[<< 119. Ochraňování: Albus Brumbál](#)

[121. Ochraňování: Severus Snape >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce

<https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-sesta/>

Všechny knihy už si můžete v aktuální verzích stáhnout jako celek na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>